

vil blive stillet, og også den direkte drøftelse, vil vi tage stilling til selve lovforslaget. Vi vil også se på, om der så skal være et ændringsforslag, f.eks. om en opfølgingsgruppe, der skal se på, hvordan virkningen så bliver, når man decentraliserer mere til menighedsråd og provsti, og hvordan relationerne bliver i de kompetencer, vi ellers kender i dag.

Men som sagt er vi positive over for forandringer, hvis blot intentionerne også står til troende bagefter.

Jesper Langballe (DF):

Hvis folkekirkens kvalitet var ligefrem proportional med folkekirkens pengeforbrug, så måtte man sandelig sige, at der var sket en kvalitets-eksplosion i de seneste årtier. Men sådan forholder det sig jo ikke.

At folkekirkens økonomi på mange måder er løbet løbsk gennem en årrække, ja, det hænger snarere sammen med, at det i stigende grad er blevet fortrængt, hvad folkekirken skylder sine menigheder. Ikke at være social serviceanstalt, det behov bliver rigeligt dækket af stat og kommuner, men at være det sted, hvor evangeliet forkyndes for syndere i det enkelte sogn af det enkelte sogns præst, hvor børnene bliver døbt, de døde bliver begravet og unge mennesker konfirmationsforberedes. Mon det ikke også i grunden er, hvad almindelige ukirkelige barnebørnede mennesker ude i sognene forventer af deres kirke?

For mange kirkeligt engagerede er det imidlertid for lidt, for fattigt. Derfor tidens tendens til at gøre folkekirken projektorienteret, gøre den til et eksperimentlaboratorium for sociale projekter på kryds og tværs af sognegrænserne. Se bare på de prestigeprojekter og aktiviteter, som er gennemført i ly af det såkaldte forenklingssudvalg, som den tidligere kirkeminister Johannes Lebech nedsatte. Med den nye lov må man vel sige, at dette udvalg med dets særlige bemyndigelse til at dispensere fra gældende lovgivning er blevet overflødig og kan nedlægges.

Jeg vil nok sige, at folkekirkens økonomi er løbet løbsk. Det skal sognene ikke bære hovedskylden for. Men nægtes kan det da ikke, at lokale prestigeprojekter og aktiviteter ofte har fået budgetterne til at svulme. Det har været for nemt, for gratis at pumpe budgetter op, og det er ikke blevet bedre af et kirkeligt bureaukrati, som for ofte har virket urimeligt fordyrende.

Derfor kan denne reforms forslag om rammebevillinger i stedet for det gamle budgetsystem

få en økonomisk ansvarliggørende virkning, for det betyder jo, at menighedsrådene må holde hus med de penge, der er. Til gengæld har det enkelte sogns menighedsråd fremover fuld-magt til selv at afgøre, hvordan der skal holdes hus med pengene, når ellers udgifterne til kirker og gudstjenester og kirkegårde er dækket.

Ministerens oprindelige intention var vel at gøre denne sogneselvbestemmelse endnu mere vidtgående, men det havde forudsat, at menighedsrådene i højere grad under den første høringsrunde selv havde ønsket at blive herrer i deres eget hus. Nu bliver i stedet provstiuvalgene omdrejningspunktet både i forhold til kommuner, der ligner kirkeskatten og i forhold til de menighedsråd, der forbruger pengene. Det finder Dansk Folkeparti i og for sig beklageligt, men må jo tage det til efterretning som et udtryk for, hvordan det kirkelige demokrati har udtrykt sig i den høringsproces, hvor loven er blevet folkeligt gennemdrøftet med en grundighed, som gør sagen og kirkeministeren ære.

Vi håber på, at der flest muligt steder bliver konsensus om besluttende budgetsamråd. Det kan man håbe på, men man kan ikke på forhånd vide det, og man kan heller ikke vide helt sikkert, hvad der sker, hvis der ikke er enighed om det. Og jeg må så også sige, at en frygt for at provstiuvalgene vil få administrativt vokseværk kan jeg ikke sige mig fri for.

Kl. 15.30

De bekymringer, man kunne have med hensyn til utilsigtede virkninger af den nye lov, gælder to ting. En nødvendig afbureaukratisering skulle nemlig betyde, at folkekirkens måske nok noget stive, men på mange måder fortrinlige konsulentordning, blev ødelagt. Selv om kirkeministeren har indlysende ret i, at forretningsgangen er meningsløs omstændelig og labyrintisk, hvor instanser i hele det kirkelige system skal svinge hvert sit gummistempel, fordi præsten skal have et nyt badeværelse, er der alligevel ingen tvivl om, at forstandige arkitekter og andre kirkelige konsulenter ofte har bidraget til, at der ikke blev begået uoprettelige fejltagelser på de bygninger, som menighedsrådene har ansvar for. Jeg kan sige, at som præst og menighedsrådsmedlem har jeg selv erindring om, hvordan man er blevet reddet fra at begå dumheder på den konto.

Den anden bekymring, som man fra begyndelsen kunne nære, gælder præsteboligerne. En præstegård behøver ikke at være fra 1700-tallet og fredet i klasse A for at være et kulturminde,